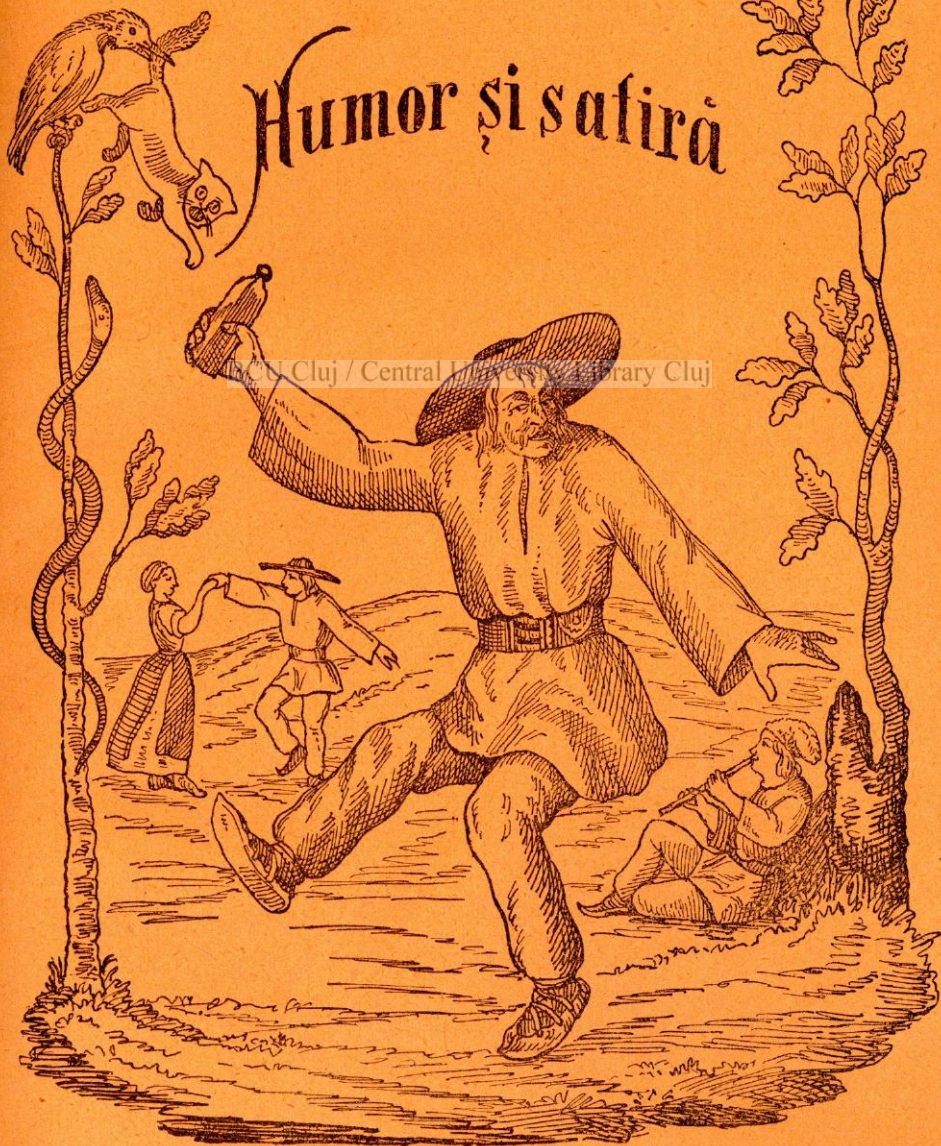

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. **Inserțiuni:** De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscritele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Al cui e Ardealul?

La întrebarea asta, pusă de Englezi preste umărul celor din Budapesta la adresa Rușilor, Tribuna răspunde: **Ardealul e al locuitorilor săi!**

Răspunsul e fals!

Locuitorii Ardealului sînt Unguri, Sași și Români. Țigani și Armenii nu numără.

Ungurii nu mai au nimica, Sașii au avut, Români vor avea — de vor avea!

Prin urmare Ardealul nu pôte fi al Ungurilor, nu al Sașilor, și nu al Românilor, dar' neci al Ungurilor, Sașilor, și Românilor laolaltă, pentru-că aceștia, uti Szapáry docet, nu mai au nimica!

Et quod erat demonstrandum: Locuitorii Ardealului calici fiind, Ardealul nu pôte fi decît al:

Calicului.

Odă la mormântul lui Tabájdý.

O te szegén Tabájdý	De-acolo din înălțime
Cum dusute-ai tu de aci?	Nu-ți uita de ungurime
Și-n țera Hung-arii	Pune vorbă și cuvânt
Cum ți-ai lăsat pintenii?	Pentru cei de pe pământ!
Nu putuși c'un drum se duci	Chiamă puiule la tine
L'ale elisului lunci	La nemărginitul bine
Pe iubiții tîi amici	Pe Bámfy Dezső cel lud
Carii te deplâng aici?	Și pe Ciocan din Năsăud.
Par' că-ți ved sublimul duch	Mai citeză și pe Tisza
Cum se urcă în vędzduch	Și pe cei de pânza sa
Ca un balon englezesc	Dară nu uita ugyan
Cătră locașul ceresc!	Nici de Gerguț Moldován!
Oh, acolo te așteptă	Pune-te mai chibzuesce
O cėtă nenumărată	Și mai chiamă dela Pesce
Tot de sfinți și de sfânțoi	Baremi pe cei mai de frunte
Cari s'au mutat dela noi.	La tine pe sfântul munte!
Ei te așteptă cu rácz-urmös	Și, căci nu prea avem bani
Că tu n'ai fost român dühös	Trimite-ne gologani
Er' ele cu papricăș	Din țera unde te-ai dus
Te-or omení mintenaș.	Și că te-ai dus nu ne-ai spus.

Bani, monetă ori hârtie

Trimete-ne se ne fie,

Și ne scapă de dușmani

Ca se mai trăim 3 ani!

Dr. Verax,

oláhosodot magyar erzelmi költő.

Scrisórea ȃiaristului Stoianov cãtrã generalul Caulbars.

Motto: Zu was in die Ferne schweifen
wenn das Übel liegt so nah!!

Prea cinstite generale și al nostru bun patron,
 Care ne-ai curățit țara de neamțul, ce sta pe tron,
 Și pentru cei dela umbră glasul ți l'ai ridicat
 Voind se aręți la lume, cã ești ortodox curat;
 Tu, care ortodoxia o păzești ca și Miron
 Care încă-i pravoslavnic și mult iubitor cocon;
 Tu, care spre libertate ești atât de aplicat,
 Încât te invidiază chiar Tisza, omul de stat;
 Tu care făclia sfântă a libertății aduci
 În Bulgaria barbară apropiată de Turci;
 Tu, care în a ta iubire, ce o ai spre libertate
 Venit'ai până aicea, de prin locuri depărtate,
 Unde sóre nu răsare, unde ghiata nu se gată,
 Unde iarna vė e mamă, ərə gerul vė e tată
 Unde stepetele sub neauă dorm în dulce iubillo,
 Țr Cernisevsky viséză, cã cartea uitatu-o;
 Unde luna are cearcãn și-i oprită-n calea sa
 De-a străbate-n Sahelin ori dóră-n Siberia;
 Tu, care la noi în țeră, în Bulgaria pustie
 Ai dorf mult se poți face o micuță Siberie;
 Tu, care ești întru tóte un model neimitat,
 De cucernicie sfântă, de creștin adevėrat,
 Cãtră tine-mi întorc ruga: Spune stăpânului tėu
 Se slăbească cu iubirea, cã cei prea mult tot e rėu;
 Sântem sătui de a lui bine, ca alba dadu de ham,
 Decât cu așa protector mai bine, męcăm hirean,
 Și-mplându-ne cu cenușă gurile ca cu tãbac
 Saci, ca și David prorocul, ne vom trage preste cap!

Aşa se spui Exelență și domine Caulbars,
Spune, că spre libertate a nost suflet este ars
Ér' nu spre Siberia, nici spre cnuta Rușilor
E înclinată națiunea, din țara Bulgarilor.

Altcum, voi ca popor mare, ca fel de ómeni eroi
Ar fi, cred eu, mult mai bine se aveți grijă de voi,
Ér' nouă se ne dați pace se mâncăm cum ni-om săra,
Că, se fim a dracului, de rîvnim la Rusia

Nici chiar la Siberia!
Se mă cređi măria Ta!

Dr. Antrax,
secretarul lui Stoianov.

Urzică Scandalografescu.

D'un timp încóce tóte-n lume merg d'a boii închiși.
Bismark predică pacea, și Krupp nu póte face destule
tunuri!

Tisza susține, că contractul dela Berlin nu e violat, și
diplomației europene-í iese pěrul prin căciulă!

Regele Bulgariei ia frunză-n buză și lumea-n cap, și Kossuth nu-și mută reședința-n Sofia!

În București slobode un păcătos revolvărul în Brătianu, și nimerește-n opozițiune!

În Bucovina se închide expozițiunea din Cernăuți înainte de ce prostia românului expusă la germanisare se premiază!

Ungurii își sparg capul după libertatea Bulgarilor, și libertatea naționalităților din Ungaria-î frate de cruce cu sluga lui Dârlógă!

Metropolitul Palma din București, desmințind brojura antiortodoxă a sufraganelui său din Iași, își dă însuși o palmă, Românilor din jurul Dâmboviței le sar scânteii greco-orientale din ochi, și-n Dr. Radu, în această rîmă din unghița Papii, aruncată în marea ortodoxiei, neci bróștele gr. or. n'o se mai muște!

Tabájdj móre, și-n comitatul Caraș-Severinului idea de stat maghiar rămâne pe mâna lui Brădiceanu!

În Seghedin vine cholera, și Seghedinenii se tem mai tare de executorii de dare ai lui Szapáry!

Kulturegyletiștii din Cluj dau bancheturi, mîncă și beau pentru idea de stat maghiar, și pionerii maghiarismului, învățătorii din școlele de stat, înghit până la nemurire, ca țiganul de șapte-ori gol ș'odată fără pâne!

Cei-ce ajung la Gherla mai au speranță de corecțiune, până-când episcopul Szabo, d'atâta ani în Gherla, a rămas tot pesevenchiu național!

În Blaj, ȕiua se predică moralitate, și nóptea șeđetorele de fete din Veza sunt pline de moraliști!

Satul arde, și comitetul central național-politic al alegătorilor români din Sibiu se peptenă!

Moldován Gyergyely se denuțește profesor de limba română la universitatea din Cluj, și el își cere concediu, pentru-ca însuși se învețe românește!

Telegraful Român, voind a da prin articolul său: „O biserică de batjocură“, în popa S. Popescu, rade pe metropolitul Miron preste fălci, pentru-că tótă lumea, cetind acel articol, se întrebă: Bine, da biserica dela pórta metropoliei din Sibiiu n'are cap?!

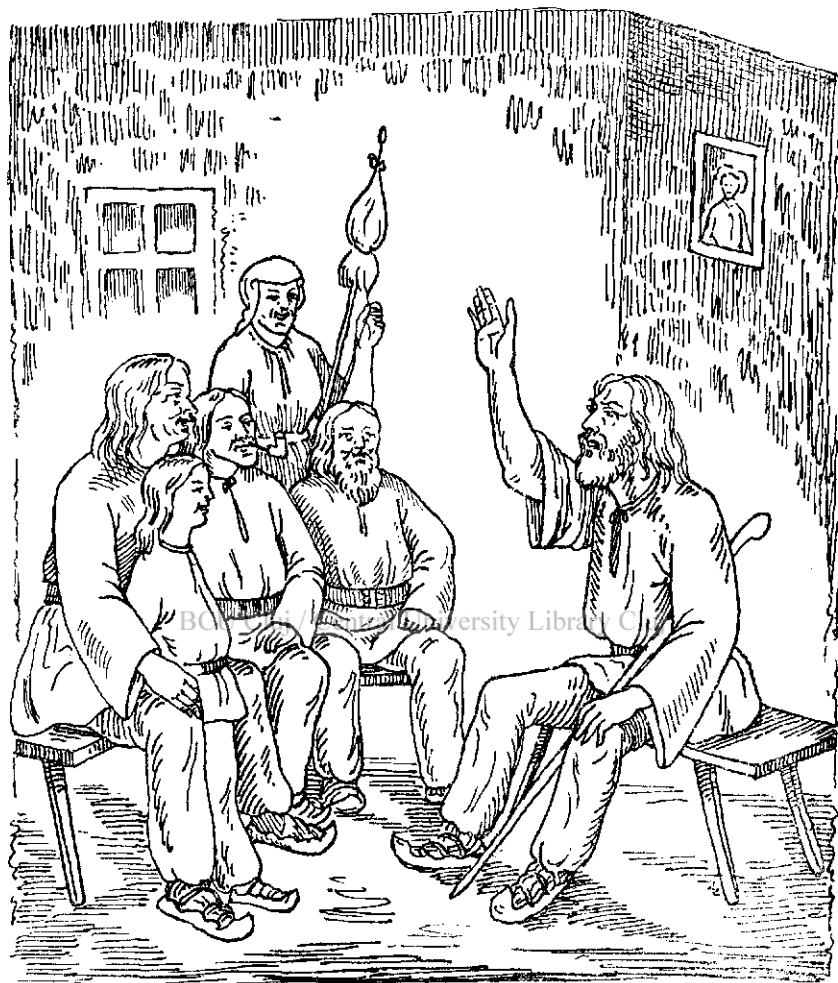
În Seliște toastează învățătorii pentru-ca Dumneșeu se țină pe protopopul Dr. Maier, și protopopul din Avrig nu ține pe Dr. Maier de slugă!

Redactorii dela Tribuna strigă-n lumea largă, că-î imbulzesc chestiunile vitale ale națiunii române, și ei umblă în subdespărțemântul III al asociațiunii transilvane după potcove de cai morți!

Măieritele din Sibiiu, venind bete dela cărciumă, când întră în curte, strigă cătră bărbat, care nici n'a mâncat, decum se fie beut ceva: Bețivule!

Mergând lucrurile în lume așa, atunci întreb eu: Ce mirare-î, că popa din Găinari, întorcându-se cătră casă dela o pomană prin grădină, se împedecă-n otavă, cade pe spate, și-și turtește nasul?!

Stan Pătitul.

Se vă povestesc o pățanie, ce am pățit ca pețitor, când am pețit fata lui Silvestru Surdu pentru Vintila lui Tóder Tristu din Grueni. Vintilă-mi era prietin din copilărie și era numai c'o ȝi mai tinër decât mine. Eu m'am născut într'o Joi, Vintilă în Vinerea următoare.

Nu știu încât ȝilele, în care omul se naște, au vr'o înrîurintă asupra caracterului, dar' atâta știu, că prietinel

meu Vintilă era un tinăr de post, atâta de post, încât fetele din sat nu aflau nimica de dulce la el.

Vintilă era înalt și fără straiță, atâta de înalt, încât, când voia se-și pună pălăria-n cap, trebuia să se suie p'un scaun. Înălțimea lui câștiga în valoare și prin aceea, că era subțire ca o paliță de himeiu. Ómenii din sat diceau în glumă, că mumă-sa, când l'a făcut, a voit se facă un paiu de săcară, dar' s'a greșit, și l'a făcut nițal prea gros.

Într'altele Vintilă era proporționat și bine făcut, oblu ca țevă puștii, numai mōșa, când 'i-a legat buricul, trebuie că 'i l'a bătut c'un cuiu de osul spinării, pentru-că, dacă omul nu se uita din care parte-și pōrtă obrazul, în veci nu-'i putea deosebi spatele de partea aceea, în care alți muritori își pōrtă fōlele.

Singur nasul lui Vintilă, în desvoltarea sa, n'a observat regulile proporțiunii, ci a crescut uitat. Nasul lui era în patru dungi, ca o grese de cōsă, lung și încovăiat, ca se-cerea, așa încât o fată, care ar fi simțit în sine plăcerea de a-l săruta în gură, ar fi trebuit se facă un ocol de o jumătate de ȕi. De aceea nasul lui Vintilă se privea din partea fetelor de o pedecă învingibilă a amorului.

Vintilă simțea asta, și d'aceea se ferea de fete, ca dracul de tāmăie, dar' și fetele din sat, când se uitau la Vintilă, se întorceau cu spatele cătră el.

Eu eram frate de cruce cu Vintilă. Ori-unde mergeam, el venea cu mine. Numai, când mă duceam în șeȕătōrea de fete, el rēmănea afară, și-și petrecea dela fereastă, întocma ca și țiganul la nunta boerească, care, până-ce nuntașii māncau și beau în casă, el înghițea de afară.

După-ce m'am însurat eu, Vintilă, în tōte țilele îmi venea pe cap și-mi spunea, că și el s'ar însura, dacă ar avea pe cine lua. Eu, decâte-ori îmi comunica ferbintea

lui dorință, îi număram 10—15 fete din sat, care știam eu, că scapără după măritat, dar' el totdeauna-'mi reflecta, că acelea nu-'s de el, până-când din contră, el nu era de ele.

Din întâmplare în sat la noi nu erau fete bătrâne, ci tot tinere, și fata tineră alege până culege, până-când fata bătrână, când vine vorba la măritat, nu caută calul în gură.

Eu, ca se află prietinelui Vintilă o fată potrivită, 'mi-am spart multe ȃile capul. În sfirșit 'i-am aflat o fată, și el nu vrea mai multe. Fata asta era fata lui Silvestru Surdu, om dela noi din sat, dar' morar la móră din Șeica mică, cu numele Dochia.

Dochia, fată înaltă, grasă ca dela móră, nu era urită dar' neci frumósă, ea însě nu știa cumu-'i, pentru-că, când se uita în oglindă, nu se vedea.

Dochia lui Silvestru Surdu-'i de Vintilă, îmi cugetam eu îmi mine, pentru-că asta nu-'i vede nasul, și nu se împedecă de el, ca fetele dela noi din sat. Silvestru Surdu, de altă parte, era om cu stare, și 'și-ar fi dat tótă starea, ca se-'și mărite pe Dochia, unica fată a lui. Eu știam asta din auđite, și întâlbindu-mě cu Silvestru în târgul Mediașului 'i-am dat a pricepe, că eu când a-și fi sigur, că nu capăt corfă, 'i-ași pețí fata pentru un prietin al meu. Auđend Silvestru asta, a întins aměndouě mánile și, îmbrăți șându-mě, 'mi-a ȃis: Frate, cât voi fi eu morar, îți macin fără vamă!

Sigur de rezultatul întreprinderii mele, cât am sosit acasă, am trimis după Vintilă și 'i-am ȃis: Mě, 'ți-am aflat nevéstă, când yrei se te-'nsori?

Vintilă auđend de însurat, a încremenit de bucurie, a involbat din ochi, s'a înroșit în obraz, ca un rac opărit, a căscat, ca gângavul când vrea se vorbească, sau ca

teologul Luție din Cernăuți, când dă esamenul, gura, și 'mi-a răspuns: Deloc! — unde-îi fata?

— Deloc nu se pôte, îi ȑic, cã fata e departe!

— Cât de departe, eu o iau deloc!

— Oho — fata trebuie mai întãiu pețitã.

— Hai s'o pețim!

— Așa iute nu se pôte. Eu asearã am sosit dela târg, și nu pot pleca ear' la drum.

— Da când plecãm?

— Sãmbëta viitóre!

Era într'o Duminecã, când 'i-am spus lui Vintilã, cã am aflat o fatã pentru el, și'n tóte ȑilele 'mi-a venit pe cap cu întrebarea: Nu-îi încã Sãmbëtã?

Așa-îi omul amorezat, nu mai știe deoseb' ȑilele din sãptãmãnã. Și amorul lui Vintilã era rar în felul sãu: El s'a amorezat din pöveste într'o fatã, pe care n'o vëduse neci odatã. Ba bietul neci aceea nu știea, cã și dupã ce va vedea fata, el va rãmãnea nevëdüt.

În sfërșit sosește și Sãmbëta cea mult așteptatã și noi, când a crepat cocoșul de ȑiuã, am plecat la drum, ca se pețim fata morarului din Seica-micã.

Vintila meu era îmbrãcat serbãtorește și peptenat lins, ca mãța, când se schimbã vremea.

Cu ómeni amorezați se nu pleci la drum. Amorezații's fãrã splinã la drum, ca ogarii la vënat. Pãnã fãceam eu un pas, Vintilã fãcea trei pași, așa încãt eu, ca se ajung d'odatã cu el în Șeica-micã, a-și fi trebuit se plec cu dõuë ȑile mai nainte.

M'a costat mult, ca se regulez pașii lui Vintilã, și se nu-'mi iasã sufletul ținënd pas cu el, dar' totuși 'mi-a succes. 'I-am ȑis mē, cãsãtoria e jugul libertãții personale, nu grãbí la jug, ca grecii din Blaj la temnițã. Eu sum numai de

3 luni însurat, și, când mă întâlnesc cu popa, care m'a purtat pe la icône, îmi vine se-'i smulg barba.

Morala mea era mazărea din păretele lui Vintilă. Vintilă era un bou, căruia nu-'i păsa de jug, și călca, ca gonit de Tartani. Atunci 'i-am ȃis, mă Vintilă, știi tu când vor veni porcii dela câmp încet cătră casă?

— Nu știu.

— Când vei căpăta tu minte!

— Pentru ce?

— Pentru-că numai nebunii calcă la drum ca tine!

— De, pe mine mă arde sub picioare se o vėd odată!

— Tu o vei vedea mai curėnd, ca ea pe tine, dar' cugetă frate, că cine ne vede pe noi cum mergem, crede, că am furat ceva, și de aceea fugim așa!

Atăta a ajuns, ca se mărginesc pașii lui Vintilă. El era adecă un tiner moral, crescut în frica lui Dumnezeu, care pentru lumea tótă n'ar fi atins un lucru străin. Căt a auȃit de furt 'și-a mărginit pașii, și d'ací înainte am mers omenește.

Când intrau vitele în sat, am ajuns și noi în Șeica-mică, unde neci eu neci Vintilă n'am mai fost în viața noastră. Prima persoană, ce am întâlnit întrând în sat, era o țigana neagră ca păcatul călugăresc, și cu nasul la buric, sau mai bine ȃis, cu buricul la nas. Sūntem norocoși, ȃic cătră Vintilă, că ne-a ieșit cu plin înainte, și norocul va fi îndoit, pentru-că o țigana ne-a ieșit înainte cu plin.

— D'aicea ești nevėstă? — întreb eu pe țigana.

— D'aci bade!

— De care parte e móra?

— În partea de jos a satului! Când veți ieși din sat se dați pe calea din dreapta, și asta vė duce oblu la móra!

Vorbind eu cu țigana, asta tremura din sprâncene, ca cocoșul când cântă, și se uita în laturi, ca se nu-î cadă ochii pe nasul lui Vintilă, care sta lângă mine, și, despărțindu-ne noi de ea, a început a scuipa, și a borborosi ceva, ce n'am putut înțelege. Când eram prin mijlocul satului, mă întrebă Vintilă, pentru-ce a scuipat țigana și a borborosit, când ne-am depărtat de ea? Ști-o păcatele țigănești, — răspund eu, — poți că 'i-a venit greață de ce a mâncat — n'ai vădut ce burtă avea de sătulă?!

Vintilă s'a mulțămît cu răspunsul meu, dar' eu știam ce-'i cauza: Țigana, fiind grea, s'a temut nu cumva se facă și ea un copil c'un nas cât al lui Vintilă.

Eșind din Șeica-mică înoptase, și uitându-ne în partea, unde ne spusese țigana, că zace móră, de întunerec ce era, nu vedeam decât o fereastă luminată. Acolo-'i móră, ȕic eu cătră Vintilă, s'o călcăm bărbătește. Ací mă întrebă Vintilă: Adevărat se fie bade Stane, ce ȕic ómenii, că fata morarului nu vede bine? Vorbă se fie, — îi ȕic eu! — Morarul 'și-a făcut din nimica avere, și nime nu-'l vede cu ochi buni, decum fata lui. Eu nu cred, am adaos, că fata morarului nu vede. Altcum, și dacă fata nu vede tocma bine, totuși nu e rău, pentru-că nu-'i bine, ca femeia se vadă tot ce face bărbatul!

Eram poți doi kilometri departe de móră, când îmi ȕice Vintilă: Mie-'mi mirósă a plăcinte! Mie însă, cu tóte că-'mi umflam nările nasului ca bibolul mánios, nu-'mi mirosa nimica. Numai după-ce am călcat încă un kilometru din drum, am ajuns și eu cu nasul meu în regiunile admosferei, până unde plăcintele dela móră-'și împrăștiaui mirosul lor. Ai drept Vintilă — îi ȕic — morarul ne așteaptă cu plăcinte!

Vintilă, întărind eu ființa plăcintelor, în loc se mai făcă vr'o observare, 'și-a scos limba, și s'a lins în tăcere preste buze, ear' eu am început a-i învidia lungimea nasului, cu care el, c'un kilometru mai iute a dat în urma plăcintelor.

Într'aceea ne-am apropiat de móră. Móra era în profundă tăcere, ca și bărbatul de sub pantof, când vorbește nevastă-sa. Singur o cățea, apropiindu-ne a intra în móră, a început a conturba liniștea și, sărind din tinda morii, unde mirosa la plăcinte, a început a lătra la noi, ca la lup. Un uccnic de móră însă, eșind iute din casă, c'un : Nea la dracu, și aruncând cu pălăria după cățea, ne-a înlesnit intrarea în locuința morarului. Eu întru înainte și dau : Bună séra !

Vintilă după mine : Bună séra !

Muțam domnia-vóstră — resună d'odată din trei guri !

Eu : Bine v'am aflat !

Vintilă, după mine : Bine v'am aflat !

Bine ați venit ! ear' din trei guri.

Cele trei guri erau morarul, morăreasa și fata. Tot din aceste trei guri a resunat d'odată : Pofțiți și cuprindeți loc la noi !

Am șeđut amêndoi p'un scaun cu jăț de lângă pat, morarul s'a pus p'un scaun lângă noi, și am început a ne întreba și a răspunde despre lucruri de tóte ڃilele. Morăreasa se ocupa cu diferite mândări la vatra cuptorului, fata umbla în jurul ei, ca iedul în jurul caprii, și din când în când ședea p'un păcel de după ușă cu fața întórsă cătră Vintilă, care o urmărea mereu cu ochii.

Fata morarului era scurtă de vedere. Lumea rea ڃicea că-i órbă.

Eu nu știu cât de departe vedea fata morarului, atâta e însă sigur, că sprânceană dela ochiul cel drept smăcăia adeseori, așa încât, cine se uita la ea, cugeta că-i trage cu ochiul. Așa credea și Vintilă. Când ședea fata pe păcel cu fața întorsă către Vintilă, acesta credea că-i trage cu ochiul, și nasul lui, de bucurie, șuvaia ca cода cânelui mângăiat.

După-ce morăreasa gătasă cina, se 'ntorce către noi și începe: Ne bucurăm, că ați sosit la noi tocma în ziua nașterii bărbatu-mio, pe care noi în tot anul o sêrbăm — poftiți la masă și vă ospetați cu noi, că bucatele sânt gata!

Câte vorbe atâtea minciuni — cugetam eu în mine. Nu era ziua nașterii morarului, ci cina s'a pregătit pentru noi pețitorii.

Ne-am pus la masă, eu în fruntea mesii, Vintilă lângă mine, morarul și morăreasa în fața noastră, și fata, după-ce ne-a pus bucatele pe masă, s'a așezat lângă mumă-sa.

Cât ne-am pus la masă și am început a mânca, că-țeaua d'afară a început a lătra. De câteva-ori a ieșit ucenicul afară și a duduie cățeaua, dar' înzădar. Îndată ce ucenicul intra în casă, cățeaua se apropia de fereastă și lătra neîmpăcată. Nime nu știea de ce latră cățeaua. Numai eu știam cauza. Și care era cauza? — Causa era nasul lui Vintilă. Vintilă ședea în cornul mesii, și în dreptul ferestei, dela care lătra cățeaua, ear' lumina din mijlocul mesei, luminând nasul lui din partea stângă, arunca o umbră pe părete de cugetai că-i un bălaur. Cățeaua, vedând d'afară bălaurul produs de umbra nasului lui Vintilă pe părete, lătra de gândeai c'o calcă tôte nevoile. Eu observând asta, am ȃis către morăreasa, se astupe fereasta cu ceva, ca se nu ne mai vadă cățeaua. Fereasta s'a astupat și cățeaua a încetat cu lătratul.

Am cinat cu toții în povești și glume, până-ce am stat în plăcinte, ca calul țiganelui în iarba până-n genunchi. Într'aceea se scólă morăreasa dela masă, și se face a căuta, uitându-se prin odaie în dreapta și-n stânga.

— Ce cauți mamă? — o întreabă fata.

— Da'mi caut acul, cu care am cusut ađi la șaci, și nu știu unde l'am pus.

— Uite-l colo-n culme, mamă dragă!

— Unde draga mamei?!

— Colo d'asupra păcelului, și sare dela masă, ca se dea mamei sale acul!

Atunci morăreasa, care știea mai bine decât fată-sa unde-î acul, ăce întorcându-se cătră noi cei dela masă: Drăguți de ochi buni!

Vintilă, care din poveștile ómenilor se temea, că fata morarului e orba, involba niște ochi plini de bucurie, ca și mâții, când prind primul șórece, fără se-și știe esplica cauza bucuriei. Eu din contră, am înțeles deloc istoria cu căutarea acului, dar' n'am ăis buche.

Ací a întrat o pauză la mijloc. Eu și morărul ne-am aprins pipele, morăreasa a început a cóse lângă vatră la un sac de móră, și fata, luându-și furca, a șeđut pe păcel și torcea la lână albă. Numai Vintilă, care nu era fumător, sta cu gura gólă, și se uita mereu la fată. Când lui Vintilă 'i-ar fi ieșit fum din gură, ori-cine, din óre-care depărtare, ar fi cugetat, că fumează o țigare de cele italienești, sau virginia, cum se numesc — așa-í spândura nasul preste barbă.

D'odată fata lasă furca și iese afară. Vintilă pleacă după ea. Atunci morăreasa se scólă c'un: Vai uitucă-'s, deschide un alhăroi, scóte un caș prospăt și alb ca zăpada, îl pune pe masă, și se rógă de iertare, că 'și-a

uitat ca pământul se ne dea la masă și caș. Eu sătul tobă ca țiganul, când s'a întors acasă dela mâncarea bisericii, îi dîc: N'ai greșit nimica, că așa și așa nu mai puteam mânca.

După-ce morăreasa a pus cașul pe masă și s'a depărtat, întră fata în odaie, se repede iute cătră masă și strigând: Câț la dracu! — pălește cașul cu mâna, și-l oboră jos de pe masă. Morarul avea adecă o mătă mare și albă la casă, și fata, cugetând, că mătă s'a suit pe masă, a voit s'o dudue și a oborît cașul, ear' eu 'mi-am dîs în mine: Drăguți de ochi buni!

Fata, rușinată de întemplarea cu cașul, stupa cătră ușă, se fugă afară. În momentul acela Vintilă întrând în odaie, fata, în iuțala cu care vrea se iasă afară, se repede cu fruntea-n nasul lui și-i frânge nasul în două.

Nasul lui Vintilă, frânt în două, spânzura preste gură, ca nasul curcanilor preste cioc, și din virful lui curgea sângele, ca apa din stânca biblică, în care Moise prorocul a dat cu toiagul. Tóte încercările cu apă rece, iască, tărîțe, pânză de paianjăn etc., de a oprî curgerea sîngelui s'au dovedit de cea mai încăpățînată mazăre-n părete. Mintea ne-a stat la toți în loc, ca boul înaintea porții celei nouă, dar' sângele din nasul lui Vintilă nu înceta a curge.

Se trimitem dup'un doctor, dîc eu, dar' unde, pentru-că în Șeica-mare p'atunci nu era Dr. Racoța, ear' până-ce ar fi venit mântuirea din Blaj, mai curênd seca apa pe Târnavă-mare, decât sângele din nasul lui Vintilă. Nu ne-a rămas deci alta, decât se trimitem pe ucenicul în sat după mósă.

Mósă, ultima speranță în nașteri grele, sosește curênd, cercetează nasul lui Vintilă, și întreabă, dacă morarul are rășină la casă. Am destulă, răspunde morarul, și aduce

deloc un toc de rășină prospătă, cumpărată dela Petru Brote din Reșinari. Ai și niște scândurele? — întreabă mōsa. Cum se n'am, rēspunde morarul, și-n dată aduce un braț de șindile secuești.

Atunci mōsa esportă, avēnd tōte estea, mai cere niște sfōră, topește apoi rășina, obleşte nasul lui Vintilă, îl unge pe unde era frânt cu rășină, pune patru șise, și-l leagă c'o sfōră în poziția sa naturală.

Când crepa de ȃiuă, mōsa își gătise leacul, ear' eu cu Vintilă, care avea un nas îndoit de lung, ne-am întors dela pețit cătră casă.

Părintele Radu.

BCU Cluj - Central University Library Cluj
(Bobârnace interconfesionale).

Măța cu clopot nu prinde șoreci, dar' pe părintele Radu, cu barba sa gr. or. ce pōrtă, ușor îl pōte prinde cineva de barbă, și el se'ntōrce acasă, ras fără săpun dela București, ca popa Platoș dela Bobotează!

* * *

Suum cuique, dar' tonul obediențiar, sau pe românește, scuipatlingător, cu care Tribuna Nr. 243 escusă trimiterea părintelui Radu la București, merită între frați gr. cat. un picior în grindă!

Cocóna Gurădulce.

Câț! că n'am văđut căne șuvăind din cóđă după prietinia vóstră, și șórecii, care vė caută prietinia, nu-și mai vėđ gaura!

E vechie vorba: Pe prietin nu te poți lăsa în nădejde; cu prietinel nu se face mult calabalic; între prietini nu-i silă; față de prietin nu se aleg vorbele; modestia, galantăria, atențiunea sânt pentru inimici, prietinel nu-ți ia în nume de rău, pentru-că te arėți, rece, dur, etc. cu el, și asta simplu din motivul prietinieii!

Dacă vrei se-ți faci ceva, nu te adresa la prietin, pentru-că sau nu-ți face, sau îți face, din prietinie, rău.

De ai lipsă de bani, nu cere dela prietin, pentru-că acesta, din prietinie nu împrumută la prietin, ca se nu-și strice prietinia. La masa prietinelui rămâi flămând, pentru-că prietinel, din prietinie ține, că prietinel se mulțamește și cu puțin. Prietinelui nu încredința secretul, pentru-că îți umblă cu el, ca Niculae pricină din Rășinari cu jalba-n proțap. Cât!

Așa-s prietinii — asta tótă lumea o știe! Dar' că și prietinile sânt așa — asta n'aș fi crezut odată cu Toma apostolul. Cât!

Femeile, de regulă au mai mult simț pentru prietinie decât bărbații. O femeia cu inima la loc simte mai sincer, și aduce mai curând jertle prietinieii decât un bărbat. Înțeleg prietinia între asemenea, nu între un bărbat ș'o muere, pe care, ca și pe prietinia între un călugăr ș'o călugăriță, nu dau o ceapă degerată, pentru-că dela prietinia între un bărbat ș'o femeia până la amor, e numai o palmă de loc. Cât!

Va se dîcă, eu de prietinia între femei țineam până acuma mult. Decând însă cea mai bună prietină a mea, cocóna Sfecla, m'a pácălit, cum m'a pácălit, țin și de prietinia între femei, cât ține popa gr. cat. Raț din Cenade, când e treaz, de infalibitatea Papii, și popa Raț a rareori e treaz. Cât!

În una din sêrile trecute, prietina mea cocóna Sfecla, tocma după-ce cinasem și restul din cină-l dădusem la mâța, îmi întră-n odaie, și fără se-mi dîcă bună seara, dar' ca se-mi facă o bucurie la mâța, slobóde din cãrpă, un șórece viu în odaie. Mâța, cât observă șórecele, sare după el, șórecele sare-n pat, din pat pe dulapul cu sticlăria, mâța după el, și-mi strică aprópe tótă sticlăria cea scumpă. Eu, ca se scap ce pot, sculându-mă iute, mă împedec de

masă, masa cade într-o parte, eu într'alta, lampa, cu tot ce era pe masă, cade pe mine. Tóte-n odaie erau claie pe grămadă — mâța fugea încă mereu după șórece — dar' norocul, că petroleul din lampă nu s'a vërsat, pentru-că din cocóna Gurădulce nu mai rămânea altceva decât cărbuni. Căț!

Când m'am sculat, ca din patul morții, cocóna Sfecla rídea cu hohot, și norocul, că mâța a prins șórecele, și pe mine însuși m'a pocnit risul, că prindeam mâța de códă și dam în cocóna Sfecla de-i brăzdam cu ghiarále mâței tot sulimanul din obraz. Căț!

Dar' asta a fost și a trecut. După-ce 'mi-am pus tóte-n ordine, ne punem cu cocóna Sfecla la masă, și eu o întreb: Ce mai e nou cocónă Sfeclo?

Lucruri mari, cocónă Gurădulce!

Ce spui fă?

'Ți-am făcut treabă — Sinefta ca mâne-i cu cilindru, și bărbatu-so cu căiță!

Am adecă și eu o nepótă de a șeptea apă-n chisă-liță, care-i de măritat. Fata nu-i tineră neci bătrână, ci cumu-i mai bună între 18 și 50 de ani, și eu, cunoscând șiritlicurile cocónei Sfecla în afaceri de măritiș, o am rugat se-'mi dea mână de ajutor, ca se-'mi mărit nepóta. Eu cetisem mai dăunădi în Tribuna despre un academist absolut, care voind a se însura, caută o fată cu zestre de 5000 fl. Nepótă-mea — ce e drept — n'are 5000 fl. zestre, dar' eu, ca s'o fericesc, m'am fost hotărít în mine, se-'mi jertfesc mâța. Eu mâța mea n'o dau la altul pentru 5000 fl., dar' ca se-'mi fericesc nepóta, mă hotărisem se 'i-o dau de zestre. Căț!

Luând odată hotărírea asta, m'am rugat de prietina mea cocóna Sfecla, care, amorezată fiind în Bechnix, are mare trecere în cercurile Tribunei, se afle cine-i academistul

acela absolut, ca se-i dau pe nepótă-mea. Cocóna Sfecla ascultând rugarea mea, 'și-a încrețit fruntea, și a făcut un obraz serios, ca și popa Bobeș, când trage pe Măiereni pe sfóra stolară, apoi 'mi-a ȃis: Las pe mine! Căț, că te dau de zestre!

Eri îmi spune cocóna Sfecla, că academistul absolut, e un avocat, care, de gândurile însuratului, 'și-a stricat stomachul, și are lipsă de 5000 fl., ca se plece la Carlsbad. Căț!

Ala nu-i de nepótă-mea, cugetam în mine. Un academist absolut, care voind a se însura caută după zestre, ala, cum ȃice neamțul e un „Jammer“ și dacă mai ia și pe nepótă-mea cu zestrea ce 'i-o dau eu, iese un: Katzenjammer al tainei a șeselea. Căț!

Cu tóte estea, stăruind nepótă-mea a se mărita, am întreat pe cocóna Sfecla, cum ne-am putea pune cu acel academist absolut și cu stomachul stricat în relațiuni homeopatică? Atunci cocóna Sfecla m'a sfătuit, ca se trimit pe nepótă-mea Duminecă la beserica Grecilor, și ea s'e se cam uite cătră ușă, unde academistul, ca și Dr. Nemeș, stă de regulă, până-când popa din altar începe a striga: Cei chiemați ieșiți! Când l'a zărí îns'e, se-i tragă nițal cu ochiul, și se fie sigură, că ala merge după ea, ca capra după varză. Căț!

Comunicând eu nepótei mele Sinefta idea cocónei Sfecla, 'mi-am aprins paie-n cap. Eu — îmi răspunde nepótă-mea — în biserica Grecilor din Sibiiu, sau în biserica catedrală a metropoliei din Ungaria și Transilvania, unde, decându-i Popescu popă, și metropolitul preoteasă, se face slujba cu preoți de clacă, nu mă mai duc odată cu signonul. Decât se mai aud eu pe popa Țantea sau altă țandără de popă îngânând pe Dumneȃeu, mai bine mă călugăresc și

mă bag în ori-care mânăstire de călugări din strada Măcelarilor. Câț!

Față de hotărîrea nepótei mele, tóte încercările de a o fericí au rēmas, cum țice latinul pia desideria, sau pe românește: Pui fără clocă. Câț!

Dar' ce se veđi? — mișelia s'a ivit! Și mișelia, ori-cât de ascunsă, totuși dă-n petece. Sórele nu se póte ascunde de țiganul friguros, și la fund se alege untul ócheș din brânza de vulpe: Cocóna Sfecla, buna mea prietină, m'a tras pe sfóră. Pē d'o parte 'mi-a dat un sfat scrintit, ca se'mi blamez nepóta, pe de altă parte a lucrat în secret, ca se-și mărite o verișóră d'ale sale. Câț!

Ađi-dimineată, tocma când îmi călcam, sau cum țic damele din Sibiiu, când îmi begheleam căița, îmi vine lelea Mia, lăptăreasa din pórtă Gușteriții, care mulge lapte și din córnele vacilor, și-mi spune, că nu-mi póte da lapte, pentru-că cocóna Sfecla, avēnd logodnă, 'i-a cumpērat tot laptele.

Ce logodnă?

O vară d'ale cocónei Sfecla se mărită ađi!

Cu cine?

Cu domnul ala, care s'a dat dăunăđi în novele, că yrea sē se-nsóre!

Atâta 'mi-a fost destul. Așa-'s prietinile de ađi — cugetam în mine — și, de necaz, era se arunc cu begheleisenul — cum țic damele din Sibiiu — în ulciórele góle de lapte ale lelei Mia, dar' m'am stăpânit. Mițuluc!

Sfatul părintesc.

Când te vei mărita, draga tatii, cautăți un bărbat cuminte, nu te uita, ca mumă-ta, la avere!

Curiosul.

— Mi se pare că te uiți chiorîș, draga mea?!

— Da domnule, dar' nu la domnia-ta!

Calicul

se află în patul durerilor și, până la finea lui August, va naște :

Calendarul Calicului pe anul 1887.

Afară de cunoștințele calendaristice, Calendarul Calicului va conține un material original humoristic și satiric, pe care ori-cine cetindul, de rîs, se va ținea de fole.

Prețul Calendarului Calicului, cu 25 ilustrațiuni, e numai 36 cr. sau 1 franc. Abonațiilor Calicului se espedează franco.

Colectanții de abonați la Calendarul Calicului primesc după 10 exemplare, 2 gratis, după 30 exemplare, Calicul pe anul 1887, și după 50 exemplare 5 fl. v. a.

Abonamentele se trimit până-n 1 Octobře a. c. la :

Administrațiunea Calicului.